

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 216/2023-50

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Karkó s. r. o., Obchodná 8985/A, Žilina, proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 1To/79/2020-687 z 1. decembra 2020 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Tdo/42/2021 zo 16. februára 2022 takto

rozhodol:

1. Rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 1To/79/2020-687 z 1. decembra 2020 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1, základné právo sťažovateľa na prezumpciu neviny zaručené čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 a právo sťažovateľa na prezumpciu neviny zaručené čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 1To/79/2020-687 z 1. decembra 2020 **zrušuje a v e c v r a c i a** Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.
3. Krajský súd v Žiline **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **710,34 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Ústavnej sťažnosti vo zvyšnej časti **n e v y h o v u j e**.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 10. mája 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1, základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi zaručeného čl. 48 ods. 1, základného práva na právnu pomoc zaručeného čl. 47 ods. 2, základného práva na prezumpciu neviny zaručeného čl. 50 ods. 2 a základného práva na obhajobu zaručeného čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1, práva na prezumpciu neviny zaručeného čl. 6 ods. 2 a práva na obhajobu zaručeného čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov uvedenými v záhlaví tohto uznesenia (ďalej spoločne aj „napadnuté rozhodnutia“). Navrhuje

napadnuté rozhodnutia zrušiť, vec vrátiť Krajskému súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania.

2. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa uznesením č. k. III. ÚS 216/2023-18 z 27. apríla 2023 prijal na ďalšie konanie v časti namietaného porušenia základných práv zaručených čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 a 3 ústavy a práv zaručených čl. 6 ods. 1, 2 a 3 dohovoru napadnutými rozhodnutiami. Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť odmietol.

II.

Skutkové východiská

3. Rozsudkom Okresného súdu Námestovo (ďalej len „okresný súd“) č. k. 6T/24/2019-384 z 20. júna 2019 (ďalej len „1. rozsudok okresného súdu“) bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a), c), d) a ods. 2 písm. e) Trestného zákona v znení účinnom v čase spáchania. Prvý skutok spočíval v prechovávaní rastlinného materiálu vo svojom osobnom motorovom vozidle a v mieste svojho bydliska obsahujúceho tetrahydrokanabinol v množstve zodpovedajúcom minimálne 654 bežným jednotlivým dávkam, pričom ich súhrnná hodnota je minimálne 1 158,90 eur. Druhý skutok spočíval v pestovaní 20 ks rastlín rodu Cannabis (konopa), čo predstavovalo rastlinný materiál obsahujúci tetrahydrokanabinol v množstve zodpovedajúcom minimálne 1 949 bežným jednotlivým dávkam, ktorých súhrnná hodnota dosahovala minimálne 4 818,50 eur. Okresný súd uložil sťažovateľovi trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia a ochranný dohľad na dobu 2 rokov.

4. Krajský súd na odvolania sťažovateľa i prokurátora rozsudkom č. k. 1To/64/2019-443 z 27. augusta 2019 (ďalej len „1. rozsudok krajského súdu“) zrušil 1. rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a pri nezmenenom výroku o vine uložil sťažovateľovi trest odňatia slobody na 10 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Nestotožnil sa so záverom okresného súdu o danosti dôvodov na mimoriadne zníženie trestu.

5. Na dovolanie sťažovateľa Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) rozsudkom č. k. 5Tdo/14/2020 z 21. mája 2020 (ďalej len „1. rozhodnutie o dovolaní“) zrušil oba odsudzujúce rozsudky a prikázal okresnému súdu znovu vo veci konať a rozhodnúť. Zásadné porušenie práva na obhajobu videl v tom, že formálna kvalifikácia skutkov v čase vznesenia obvinenia nezakladala dôvod povinnej obhajoby. Neskôr došlo k zmene právnej kvalifikácie vyžadujúcej povinnú obhajobu, preto nepriznaním povinnej obhajoby už pri vznesení obvinenia došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. V dôsledku tzv. podkvalifikácie skutkov najvyšší súd konštatoval, že už v čase doznávajúceho výsluchu sťažovateľa v prípravnom konaní, ako aj pri jeho výsluchu v rámci rozhodovania o väzbe, bola zrejmou možnosť, že kvalifikácia skutkov by mohla byť zmenená na obzvlášť závažný zločin. Keďže okresný súd i krajský súd na tieto dôkazy prihliadali, bol naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Danosť dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolací súd konštatoval na základe toho, že okresný súd pri zisťovaní

rozsahu činu vychádzal len z kritéria množstva účinnej látky v posudzovanom materiáli, pričom v rozpore so základnými zásadami trestného konania (*in dubio pro reo*) nezohľadňoval hmotnostné kritérium v prípade omamných látok, ktoré sa na nelegálnom trhu predávajú koncovému užívateľovi za hmotnostnú jednotku, a teda podľa gramáže posudzovaného materiálu. Navyše, v zmysle právnej kvalifikácie ustálenej okresným súdom sa sťažovateľ dotknutého trestného činu nedopustil podľa § 172 ods. 1 písm. c) Trestného zákona predajom omamnej látky (tzv. dealerský paragraf), čo je nutné zohľadniť pri ukladaní trestu. Ako nedôvodnú vyhodnotil najvyšší súd sťažovateľovu námietku podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, keďže samotná skutočnosť, že sudca krajského súdu bol členom senátu, ktorý predlžoval väzbu sťažovateľa, nezakladá nedostatok jeho nestrannosti v zmysle dohovoru, i keď celá situácia by mohla u sťažovateľa budiť určité obavy a pochybnosti.

6. Po vrátení veci okresný súd rozsudkom č. k. 6T/52/2020-606 z 20. augusta 2020 (ďalej len „2. rozsudok okresného súdu“) znovu uznal sťažovateľa vinným zo spáchania pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a), c), d) a ods. 2 písm. e) Trestného zákona v znení účinnom v čase spáchania. Prvý skutok spočíval v prechovávaní rastlinného materiálu v osobnom motorovom vozidle sťažovateľa a v mieste jeho bydliska obsahujúceho tetrahydrokanabinol v množstve zodpovedajúcom minimálne 460 obvyklým jednorazovým dávkam, pričom ich súhrnná hodnota je minimálne 1 150 eur. Druhý skutok spočíval v pestovaní 20 ks rastlín rodu *Cannabis* (konopa) obsahujúcich tetrahydrokanabinol v množstve zodpovedajúcom minimálne 1 923 obvyklým jednorazovým dávkam, ktorých súhrnná hodnota dosahovala minimálne 4 807,50 eur. Okresný súd uložil sťažovateľovi trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia a ochranný dohľad na dobu 18 mesiacov. Okresný súd pri rozhodovaní prihliadal iba na skutočnosti, ktoré boli predmetom hlavného pojednávania, a na dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané. Zároveň upravil skutkovú vetu, pokiaľ ide o určenie množstva obvykle jednorazových dávok, a tým aj rozsahu trestnej činnosti. Využil inštitút mimoriadneho zníženia trestu, a to s prihliadnutím na závery dovolacieho súdu, na rodinné pomery sťažovateľa a na skutočnosť, že nebol v minulosti trestaný.

7. Na odvolania sťažovateľa i prokurátora krajský súd rozsudkom č. k. 1To/79/2020-687 z 1. decembra 2020 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) zrušil 2. rozsudok okresného súdu a pri nezmenenom opise skutkov uznal sťažovateľa vinným zo spáchania pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) a ods. 2 písm. e) Trestného zákona v znení účinnom v čase spáchania. Krajský súd uložil sťažovateľovi trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia a ochranný dohľad na dobu 2 rokov. Pri rozhodovaní neprihliadal na výpovede príslušníkov Policajného zboru, ktorí sťažovateľa zadržali, a ani na dôkazy nepoužité už okresným súdom. Vzal však do úvahy výpoveď sťažovateľa na hlavnom pojednávaní konanom 23. mája 2019 a jej vyhodnotením jednotlivo i spolu s ostatnými použiteľnými dôkazmi (znalecké dokazovanie) dospel k záveru o vine. Z právnej kvalifikácie skutku vypustil výrobu omamnej látky podľa § 172 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, keďže pestovanie rastlín marihuany nie je možné označiť za výrobu omamnej látky, ale len ako jej zadovažovanie. Nestotožnil

sa so záverom okresného súdu o danosti dôvodov na mimoriadne zníženie trestu, keďže sťažovateľ bol v kontakte s drogami počas dlhého časového obdobia a bol príležitostným konzumentom marihuany. Preto, aj keď dosiaľ nebol trestne stíhaný, nemožno uzavrieť, že viedol riadny život. Skutočnosť, že je ženatý a vychováva maloleté dieťa, nie je dôvodom na postup podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona. Preto uložil trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby (10 rokov).

8. Proti napadnutému rozsudku podal sťažovateľ dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením č. k. 4Tdo/42/2021 zo 16. februára 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol. K námietke sťažovateľa o porušení práva na obhajobu zdôraznil, že krajský súd neprihliadal na dôkazy z prípravného konania, ale na výpoveď sťažovateľa na hlavnom pojednávaní, v ktorej sa sám spontánne vyjadril v tom duchu, že zaistená sušina marihuany v jeho aute bola príčinou šoku odôvodňujúceho jeho priznanie zasahujúcim príslušníkom Policajného zboru v tom zmysle, že rastliny marihuany zasadené na poli sú tiež jeho vlastníctvom. Skutkový záver o pestovaní 20 rastlín marihuany sťažovateľom teda všeobecné súdy konštatovali na podklade procesne použiteľnej výpovede sťažovateľa uskutočnenej za prítomnosti jeho obhajcu, v ktorej popri inom spontánne vypovedal, že zasahujúcim príslušníkom Policajného zboru povedal: „*Áno, to pole je moje.*“ Za nedôvodnú najvyšší súd označil aj kritiku sťažovateľa o použití nezákonných dôkazov, keďže krajský súd neprihliadal na výpovede zakročujúcich príslušníkov Policajného zboru. Ďalej dovolací súd dôvodil, že namietanie skutkového zistenia o pestovaní 20 rastlín marihuany sťažovateľom v lesnom poraste vedľa hlavnej cesty nemožno akceptovať ako napĺňajúce dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Dovolanie totiž neslúži revízii skutkových zistení. Z rovnakého dôvodu najvyšší súd neakceptoval kritiku hodnotenia dôkazov a ani vadu údajného nesprávneho znaleckého skúmania rastlín marihuany vrátane ich neupotrebitelných častí. Dovolací súd neuznal ani sťažovateľovu kritiku kvalifikácie trestného činu ako pokračovacieho. Poukázal na objektívnu súvislosť v čase spáchania, predmet útoku (marihuana, či už vo forme sušiny alebo rastlín určených na neskoršie spracovanie), spôsob spáchania (prechovávanie a zadovažovanie marihuany), ako aj jednotiaci subjektívny zámer sťažovateľa spáchať oba skutky, ktorý pramení z jeho závislosti na marihuane v prvom štádiu tak, ako bolo konštatované znaleckým dokazovaním. Napokon najvyšší súd vyhodnotil ako nedôvodnú aj námietku podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, keďže dôvodom na vylúčenie sudcu z rozhodovania v určitej právnej veci nemôže byť bez ďalšieho len jeho predchádzajúca rozhodovacia činnosť alebo skutočnosť, že rozhodnutie namietaného sudcu bolo zrušené nadriadeným súdom.

III.

Argumentácia sťažovateľa

9. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v rozsahu, v akom bola ústavným súdom prijatá na ďalšie konanie, akcentuje, že po jeho procesnom úspechu objektivizovanom v 1. rozhodnutí o dovolaní ho okresný súd bez zadovážania nových dôkazov uznal vinným z oboch žalovaných skutkov. Sťažovateľ bol teda uznaný vinným za druhý žalovaný skutok (pestovanie 20 ks rastlín marihuany) len z dôvodu, že všeobecným súdom sa javila jeho popierajúca výpoveď ako nelogická, a to bez existencie akéhokoľvek iného dôkazu a bez toho, aby súdy po vrátení veci v dôsledku 1. rozhodnutia o dovolaní vykonali akýkoľvek nový dôkaz.

10. Adresne proti napadnutému rozsudku sťažovateľ namieta, že hoc okresný súd i krajský súd v rozhodnutiach deklarovali, že na jeho nezákonné doznávajúce výpovede z prípravného konania neprihliadali, z výrokov rozhodnutí vyplýva pravý opak, pretože v opačnom prípade by sťažovateľa museli z dôvodu absencie dôkazov preukazujúcich jeho vinu vo vzťahu k druhému skutku oslobodiť. Ďalej kritizuje, že podľa názoru krajského súdu bola jeho výpoveď, ktorou popieral vinu za druhý skutok, nelogická, a preto je vinný, a to bez ohľadu na absenciu iných relevantných dôkazov. Takéto hodnotiace závery sú v rozpore so zásadou prezumpcie neviny. Skutočnosť, že v dome a aute prechovával sušinu marihuany s hmotnosťou 230 g, žiadnym spôsobom nepreukazuje, že by pestoval zadržané rastliny. V konaní nebolo preukázané, že táto časť sušiny pochádzala zo zadržaných surových pestovaných rastlín tak, ako to mylne prezentovali všeobecné súde. V konaní pritom nebol preukázaný vlastnícky vzťah sťažovateľa k poľu, na ktorom boli pestované rastliny, sťažovateľ nemal pri zadržaní žiadne náradie na obrábanie poľa, nemal pri sebe čerstvé rastliny a bol zadržaný niekoľko sto metrov od predmetného poľa. Obžalovaný môže byť podľa sťažovateľa odsúdený na základe nepriamych dôkazov iba v prípade, ak tieto vylučujú možnosť, že skutok mohla spáchať iná osoba ako obžalovaný. Táto požiadavka nie je v tomto prípade splnená.

11. Dôkazné použitie výpovedí príslušníkov Policajného zboru, ktorí sťažovateľa zadržali, podľa sťažovateľa dosvedčuje skutočnosť, že krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku konfrontoval sťažovateľovu výpoveď z hlavného pojednávania s výsluchmi príslušníkov Policajného zboru a na základe toho ju vyhodnotil ako nelogickú, a tým aj usvedčujúcu. Dôkazné podloženie rozhodnutia týmito výpoveďami príslušníkov Policajného zboru malo byť v rozpore s právnym názorom najvyššieho súdu obsiahnutým v 1. rozhodnutí o dovolaní.

12. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie, pre sťažovateľa je nepochopiteľným odmietnutie jeho dovolania, keďže v porovnaní s 1. rozhodnutím o dovolaní nedošlo k žiadnej zmene dôkaznej situácie. Dovolací súd opomenul, že výpoveď sťažovateľa z hlavného pojednávania z 23. mája 2019 bola výpoveďou popierajúcou, ktorou okrem iného vysvetľoval, z akého dôvodu sa príslušníkom Policajného zboru priznal ku spáchaniu druhého žalovaného skutku, aj keď ho v skutočnosti nespáchal. Závery dovolacieho súdu o tom, že krajský súd neprihliadal na nezákonné výpovede príslušníkov Policajného zboru v pozícii svedkov, sú v priamom rozpore s odôvodnením napadnutého rozsudku, pretože krajský súd síce tvrdil, že na výpovede týchto svedkov neprihliadal, následne ich však konfrontoval s výpoveďou sťažovateľa, a teda na ne v skutočnosti nepochybné prihliadal.

IV.

Vyjadrenie krajského súdu, vyjadrenie najvyššieho súdu a replika sťažovateľa

IV.1. Vyjadrenie krajského súdu:

13. Krajský súd v podstatnom poukázal na odôvodnenie napadnutého rozsudku a nad rámec akcentoval, že sťažovateľ je na základe znaleckých záverov závislý na marihuane, čo malo vplyv na spôsob jeho obhajoby. Dôvody ústavnej sťažnosti sú totožné s dôvodmi sťažovateľovho odvolania. Napadnutý rozsudok bol aprobovaný aj dovolacím súdom, ktorý sťažovateľom podané dovolanie odmietol.

14. Krajský súd navrhuje ústavnej sťažnosti nevyhovieť.

IV.2. Vyjadrenie najvyššieho súdu:

15. Podľa najvyššieho súdu je sťažnostná argumentácia v esenciálnych tvrdeniach totožná s dôvodmi sťažovateľovho dovolania. Skutkové námietky nepreukázania viny sťažovateľa a nesprávneho hodnotenia výpovede učinenej na hlavnom pojednávaní 23. mája 2019 sú s ohľadom na zákonné obmedzenia preskúmania správnosti a úplnosti skutkového stavu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku v rámci dovolacieho konania v rozpore s čl. 51 ods. 1 ústavy. Podľa tohto ústavného článku sa základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy možno dovolávať len v medziach zákonov, ktoré toto základné právo vykonávajú.

16. Z obsahu napadnutého uznesenia explicitne vyplýva, že porušenie zákona pri preskúmaní veci dovolací súd nezistil. Právny názor vyslovený v tomto rozhodnutí považuje najvyšší súd vo vzťahu k dovolacím námietkam sťažovateľa za správny.

17. Najvyšší súd navrhuje ústavnej sťažnosti nevyhovieť.

IV.3. Replika sťažovateľa:

18. Sťažovateľ sa vo vzťahu k vyjadreniu krajského súdu pridržiaval podanej ústavnej sťažnosti a dôvodov v nej uvedených. Ak krajský súd uvádza, že tvrdená závislosť sťažovateľa na marihuane mala vplyv na spôsob jeho obhajoby, sťažovateľ odpovedá, že krajský súd by pri tejto argumentácii za správny spôsob obhajoby považoval jedine priznanie k pestovaniu marihuany. Porušenie základných práv sťažovateľa v priebehu trestného konania malo negatívne dopady na možnosti jeho obhajoby, pričom krajský súd následne zhodnotil ďalší spôsob obhajoby ako nesprávny s poukazom na tvrdenie o závislosti na droge.

19. Vo vzťahu k vyjadreniu najvyššieho súdu sa sťažovateľ rovnako tak pridržiaval podanej ústavnej sťažnosti a tam uvedených argumentačných línií. Nad rámec nich podotkol, že dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nepredstavoval jediný uplatnený dovolací dôvod. Dovolací súd v rozpore so svojím tvrdením posúdil v napadnutom uznesení aj skutkové otázky a na príťaž sťažovateľa vyhodnotil jeho výpoveď z hlavného pojednávania konaného 23. mája 2019.

V.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

20. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku je podstatou ústavnej sťažnosti v rozsahu, v akom bola prijatá na ďalšie konanie, námietka prihliadnutia všeobecného súdnictva na nezákonné dôkazy, nevykonanie žiadneho nového dôkazu potom, čo bola vec v dôsledku 1. rozhodnutia o dovolaní vrátená všeobecným súdom na ďalšie konanie, absencia iných relevantných dôkazov a nesprávna interpretácia výpovede sťažovateľa z hlavného pojednávania vykonaného 23. mája 2019. Sťažovateľ vyjadruje nespokojnosť s odsúdením na základe nepriamych dôkazov, keďže nie je vylúčené, že skutok mohla spáchať iná osoba. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie, podstata argumentácie tkvie v tom, že výpoveď sťažovateľa z 23. mája 2019 bola popierajúca pri absencii iných dôkazov smerujúcich k ustáleniu viny. Dovolací súd v podstate aproboval reflexiu nezákonných dôkazov svedčiacich o vine sťažovateľa vykonanú krajským súdom, hoci v napadnutom uznesení explicitne uviedol opak.

21. Predmetom prieskumu pred ústavným súdom spravidla nie je to, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. V tomto zmysle ústavný súd nie je súdom konajúcim v základnom konaní. Aj napriek tomu však ústavný súd do rozhodnutí všeobecných súdov vstupuje v prípadoch, keď nimi došlo k zásahu do niektorého zo základných práv alebo slobôd tak, že interpretácia či aplikácia zákonného práva nerešpektuje podstatu ústavných princípov (m. m. napr. III. ÚS 455/2020). Ide o prípady arbitrárnych rozhodnutí, ktoré znamenajú najmä (i) extrémny nesúlads právnych záverov s vykonanými skutkovými a právnymi zisteniami, (ii) interpretáciu, ktorá je v extrémnom nesúlade s obsahom právnej praxe (odklon od ustálenej judikatúry bez toho, aby boli dostatočne uvedené dôvody, na základe ktorých súd odmietol stabilizovanú výkladovú prax), (iii) nerešpektovanie kogentnej normy (interpretáciu), ktorá je v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti, ako aj (iv) hodnotenie dôkazov vykonaných bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery (m. m. napr. I. ÚS 413/2018, IV. ÚS 599/2021).

22. Ústavný súd uvádza, že teória aj prax pripúšťa pre účely uznania viny dôkazy priame a nepriame. Priame dôkazy sú tie, ktoré priamo smerujú k hlavnej skutočnosti, respektíve k vine alebo nevine obvineného, zatiaľ čo nepriamymi dôkazmi sa dokazuje vedľajšia skutočnosť, z ktorej možno usudzovať na hlavnú skutočnosť, alebo slúžia na doplnenie priamych dôkazov. Inak povedané, nepriamy dôkaz potrebuje pre použiteľnosť vo vzťahu k vine obvineného ďalšiu, tzv. sprostredkujúcu skutočnosť. Nepriame dôkazy nie sú vo vzťahu k priamym dôkazom *a priori* podradné. Možno nimi preukázať vinu rovnako ako priamymi dôkazmi, avšak pri dodržaní podmienky, že vzájomne prepojený, neprerušovaný, respektíve uzavretý reťazec týchto dôkazov inú alternatívu než vinu obvineného nepripúšťa. Pri splnení tejto podmienky môže súd výrok o vine oprieť len o nepriame dôkazy (pozri nález Ústavného súdu ČR č. k. IV. ÚS 1098/15 z 22. marca 2016 a tam citovanú literatúru – Fenyk, J., Císařová, D., Gřivna T. Trestní právo procesní, Praha : Wolters Kluwer, 2015, s. 342 – 345; Šámal, P., Musil, J., Kuchta, J. a kol. Trestní právo procesní, Praha : C. H. Beck, 2013, s. 360).

23. Z hľadiska ustálenia skutkového stavu neuniklo pozornosti ústavného súdu, že výpovede sťažovateľa vykonané bezprostredne po zadržaní, po vznesení obvinenia, výpoveď realizovaná pred sudkyňou pre prípravné konanie a výpovede zasahujúcich príslušníkov Policajného zboru, teda viaceré priame dôkazy, sú pre procedurálne vady, ktorými sú zaťažené, procesne nepoužiteľné, ako to napokon vyslovene vyplýva aj zo s. 21 napadnutého rozsudku. Jediný priamy dôkaz, teda dôkaz bezprostredne dokazujúci skutočnosť, o ktorú v žalovanom skutku ide (pestovanie 20 ks rastlín marihuany sťažovateľom), ktorý je súčasne procesne použiteľný, predstavuje výpoveď sťažovateľa učinенá na hlavnom pojednávaní konanom za prítomnosti jeho obhajcu 23. mája 2019. Na podporu ustálenia skutkového stavu na základe tohto dôkazu majú následne slúžiť viaceré nepriame dôkazy.

24. Ústavný súd si uvedomuje, že detailná reprodukcia a následná analýza dôkazných prostriedkov nie je v rozhodnutiach ústavného súdu štandardom. V niektorých veciach je však potrebné k takémuto postupu pristúpiť (pozri napr. III. ÚS 455/2020), napríklad z dôvodu zachovania plnej autenticity poznatkov vyplývajúcich z výpovede. Z napadnutého rozsudku totiž vyplýva, že práve tvrdená sebainkrimujúca výpoveď sťažovateľa z 23. mája 2019, následne reprodukovaná v predmetnom rozsudku, predstavuje jediný priamy dôkaz, na ktorom stojí jeho odsúdenie.

25. Pokiaľ ide o výsluch sťažovateľa vykonávaný prokurátorom, protokolovaný na č. 1. 358 vyšetrovacieho spisu, sťažovateľ k avizovanému skutku vyhlásil, že je nevinný. Následne v podstatnom uviedol: „[T]o pole a tie rastliny na tom poli neboli moje, to priznanie som urobil na základe sľubu policajtov, ktorí ma vyšetrovali, a ktorí ma ubezpečovali, že keď sa priznám, bude to poľahčujúca okolnosť, tým skôr budem doma na slobode a tiež mi bolo sľúbené, že v prípade, ak dobrovoľne vydám sušinu, ktorú mám doma, tak že domov pôjdem v sprievode dvoch policajtov, a že domová prehliadka vykonaná nebude. Ja som na začiatku policajtom hneď uvádzal, že to pole nie je moje, ale policajti ma ubezpečili, že keď sa priznám, tak že skôr pôjdem domov a priznanie a spolupráca je poľahčujúca okolnosť. Preto som si ja celý príbeh vymyslel, aj tú legendu, že som si kúpil semená, že som ich zasadil na tom poli, že som sa tam o ne staral. V tom čase som ja nevedel, že aké následky pre mňa plynú, ak urobím takéto priznanie. Ja som už vtedy zvažoval zvoliť si advokáta, bol som o tom poučený, ale zároveň mi bolo povedané, že je to jasný prípad, že obhajca mi je zbytočný, že sa to iba zbytočne natiahne a zostanem dlhšie vo vyšetrovacej väzbe. Pre mňa bola priorita dostať sa z väzby, a preto som bol ústretový voči policajtom. O danom poli som vedel, chodil som tam na prechádzky so psom, bola mi to známa lokalita, kde som chodil zbierať liesky. Zbierali sme ich síce na jeseň, ale ja som tam chodil už aj v lete, chodil som si vyhliadnuť miesto, kde je tých liesok najviac. To miesto som objavil zhruba začiatkom augusta 2018. V tom čase som netušil, či je to pole, ale vedel som, že ide o rastliny konope. Všimol som si, že boli zasadené akoby v takých kvetináčoch, to ma zaujalo. V tom čase sa tam nachádzalo zhruba 25-27 rastlín a celkove som toto pole navštívil asi trikrát. Druhýkrát keď som tam bol, to bol začiatok septembra a zhruba 5 rastlín tam už nebolo. V daný deň, keď ma tam zastihli policajti, tak ma tam hnala iba zvedavosť pozrieť sa, či to pole tam ešte je alebo nie. Neskôr som aj tušil, komu tie rastliny patria, ale jeho meno nevediem.“

26. Na následné doplňujúce otázky obhajoby sťažovateľ odpovedal: „Čo sa týka bodu 2 obžaloby, ten príbeh vo výpovedi som si vymyslel, aj pred sudkyňou, ktorá ma brala do väzby, som si ten príbeh vymyslel. Ja keď som prišiel toho dňa, ako som bol zadržaný, na pole, ja som tam šiel z toho dôvodu, že ma zaujímalo, či tam tie rastliny ešte sú. Ja keď som tam šiel, tak ma to zaujalo, lebo spočiatku tam bolo asi 26 rastlín, ja som rastliny študoval, aj som pred 10 rokmi zhruba tie rastliny pestoval a viem, kedy sú dozreté a zaujalo ma to aj preto, že keď tam chýbalo tých 6 rastlín, tak vtedy tie rastliny ešte dozreté neboli, tak ma to zaujalo, že preto boli odtiaľ zobraté. Ja toho dňa, ako som bol zadržaný políciou, som si odtrhol asi z každej rastlinky po jednej vetvičke, ktoré som ale nechal na mieste, položil som ich na tie liesky, na také kríky, kde som ich zavesil.“ Na otázku obhajoby, čo chcel neskôr urobiť s týmito rastlinami, ktoré zavesil na vetvičky, sťažovateľ odvetil: „Chcel som vyskúšať, či je to konope siate alebo nie. Okrem toho, čo som ja spomínal, že som pestoval konope zhruba pred 10 rokmi, som ja konope už viac nepestoval. V ten deň, toho 27. 09. 2018, ako tam prišli policajti, som si uvedomil, že mám v aute sušinu, bol som v šoku, policajti sa ma opýtali, že či to pole je moje a ja som im odpovedal, že áno, to pole je moje. Pýtali sa ma tiež na nejaké mená, či niekoho poznám, či niekto o tom mieste vie a viac si už nepamätám. Ja som bol vtedy na tom poli v šoku, preto som uviedol to, čo som uviedol. V tom čase som bol príležitostným užívateľom marihuany. Ja som si ju väčšinou kúpil.“

27. V rámci výsluchu vykonávaného obhajobou (č. l. 359 vyšetrovacieho spisu) sťažovateľ v podstatnom vypovedal: „Čo sa týka výsluchov po mojom zadržaní, asi 3 hodiny ma nechali čakať, ale výsluch už vlastne začal v aute, keď ma policajti odvážali z toho poľa na políciu, ja som im v tom aute povedal, že pole nie je moje, oni mi povedali, že mi to nikto neuverí, že nemá zmysel to zapierať... Mne policajti povedali, že keď sa priznám aj k tomu poľu, budem stíhaný na slobode.“

28. Popritom majú o tom, že sťažovateľ sa dopustil aj druhého žalovaného skutku, svedčiť viaceré nepriame dôkazy. Krajský súd poukázal na to, že sťažovateľ bol v minulosti dlhodobým konzumentom marihuany, túto rovnako tak v minulosti pestoval pre vlastnú potrebu a výrobu preparátov, v inkriminovanom čase sa zakázaná látka našla uňho v motorovom vozidle a pri prehliadke obydlia a osobných vecí. Nadväzne na uvedené krajský súd uviedol: „Je preto namieste prijať logický záver, že pokiaľ obžalovaný na hlavnom pojednávaní konanom dňa 23.5.2019 opísal svoje protiprávne konanie ako vymyslené, toto nezodpovedalo realite a ďalším súvisiacim dôkazom. Odvolací súd vyhodnotil takéto tvrdenia obžalovaného ako nelogické a v rozpore s výpovednou hodnotou zabezpečených dôkazov, v zmysle ktorých bolo možné jednoznačne, a to bez akýchkoľvek pochybností, prijať záver, že [REDAKOVANÉ] bol v dlhodobom kontakte so zakázanými látkami, tieto sám pestoval a v ďalšej fáze aj spracovával. Odôvodnenie priznania obžalovaného na základe usmernenia zo strany policajtov taktiež nedáva logický zmysel a je ťažko uveriteľné, resp. vylúčené, aby si nevinná osoba detailne vymyslela históriu, legendu o svojom protiprávnom konaní, a to len z dôvodu, aby sa v nasledujúcom trestnom stíhaní takéto priznanie považovalo za poľahčujúcu okolnosť. Skutočnosti, ktoré pri svojom zadržaní uviedol príslušníkom polície, sám potvrdil na konanom hlavnom pojednávaní. Krajský súd pri hodnotení dôkazov taktiež v týchto súvislostiach vylúčil alternatívu, podľa ktorej si spáchanie stíhaného trestného činu mali bezdôvodne vymyslieť zakročujúci príslušníci polície, a to [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. V odvolacom konaní nebol zistený ani jeden dôvod svedčiaci o snahe uvedených príslušníkov polície konfabulovať. Príslušníci polície bez uvedenia konkrétnych skutočností obžalovaným nemali k dispozícii vedomosti o protiprávnom konaní obžalovaného, ktoré súviseli s vedeným trestným stíhaním.“

29. Pokiaľ ide o uvádzaný priamy dôkaz, ambíciou ústavného súdu nie je všeobecným súdom brániť v preformulovaní výpovede v procese jej vteľovania do odôvodnenia rozhodnutia, no podmienkou tohto postupu je zákaz jej obsahovej deformácie. Informácia získaná z hodnoteného dôkazu nesmie byť akokoľvek skreslená (m. m. napr. nález Ústavného súdu ČR č. k. III. ÚS 3579/17 z 3. apríla 2018). Uvedený imperatív nebol v danej veci dodržaný, pretože ústavnému súdu z porovnania (i) protokolácie výpovede sťažovateľa citovanej v bodoch 25 až 27 tohto nálezu a (ii) jej zhodnotenia vykonaného v napadnutom rozsudku a ústavným súdom recipovaného do bodu 28 tohto nálezu vyplýva skreslenie jej obsahového odkazu. Nemožno sa stotožniť s tvrdením krajského súdu, podľa ktorého sťažovateľ skutočnosti, ktoré pri svojom zadržaní uviedol príslušníkom Policajného zboru, sám potvrdil na hlavnom pojednávaní. Sťažovateľ na hlavnom pojednávaní v prítomnosti obhajcu nepotvrdil to, čo uviedol v predsúdnom konaní, v dôsledku konštatovanej nezákonnej tzv. podkvalifikácie skutku bez prítomnosti obhajcu, v zmysle priameho usvedčenia svojej osoby (doznanie k skutku), ale uviedol to práve len v opačnom zmysle a s nevyhnutnými dodatkami, že skutočnosti ním uvádzané sú fabulované a v prípravnom konaní boli vyrieknuté v dôsledku pre sťažovateľa priaznivého sľubu z prostredia Policajného zboru.

O tom nespochybniteľne svedčia viaceré časti už reprodukovanej výpovede sťažovateľa, napríklad vyhlásenie o nevine, popretie vlastníctva poľa, na ktorom sa nachádzali rastliny marihuany, konštatovanie vymyslenia príbehu povedaného príslušníkom Policajného zboru, popretie posadenia rastlín marihuany, ich pestovania a starania sa o ne, uvedenie okolností, za ktorých sťažovateľ navštevoval predmetné pole, popis správania príslušníkov Policajného zboru a podobne. Tento záver napokon v inej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku (citovanej v bode 28 tohto nálezu) nespochybnil ani krajský súd, keď podotkol, že sťažovateľ opísal svoje protiprávne konanie ako vymyslené.

30. V súvislosti s krajským súdom poukazovanými nepriamymi dôkazmi považuje ústavný súd za nevyhnutné nastoliť otázku, či pri objasnení veci v rámci trestného konania (a najmä pri hodnotení dôkazov) nedošlo k porušeniu zásady prezumpcie neviny normatívne objektivizovanej predovšetkým v čl. 6 ods. 2 dohovoru, čl. 50 ods. 2 ústavy a na zákonnej úrovni v § 2 ods. 4 Trestného poriadku. Zo zásady prezumpcie neviny sa vo vzťahu k skutkovým otázkam odvíja procesné pravidlo *in dubio pro reo* (m. m. napr. I. ÚS 23/2019), ktorému podľa platných zákonných predpisov zodpovedá dôvod oslobodenia spod obžaloby podľa § 285 písm. a) a c) Trestného poriadku. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že ak existujú interpretačne rovnocenne stojace alternatívy, je potrebné v súlade s procesným pravidlom *in dubio pro reo* voliť tú pre obvineného najpriateľnejšiu (m. m. napr. III. ÚS 455/2020). Ak teda možno v trestnom konaní na základe vykonaného dokazovania dospieť k niekoľkým približne rovnako pravdepodobným skutkovým verziám a všeobecný súd sa prikloní k verzii, ktorá je pre obvineného nepriaznivá, porušuje procesný princíp rozhodovania *in dubio pro reo*, a tým i zásadu prezumpcie neviny (m. m. napr. nálezy Ústavného súdu ČR č. k. III. ÚS 2042/08 z 26. novembra 2009 alebo č. k. III. ÚS 3579/17 z 3. apríla 2018).

31. Krajským súdom uvádzané nepriame dôkazy, teda tie, ktoré priamo nedokazujú pestovanie marihuany sťažovateľom na inkriminovanom poli, možno predovšetkým v závislosti od časového kritéria rozdeliť do dvoch skupín. Týkajú sa sťažovateľovho minulého života (konzumovanie, pestovanie drogy a výroba prípravkov z nej) alebo aktuálnej situácie (najmä nájdenie drogy v sťažovateľových veciach a informácie dávajúce sťažovateľa do súvislosti s poľom). Žiadna z týchto informácií však nepreukazuje, že pestovateľom marihuany na dotknutom poli nemohla byť iná osoba ako sťažovateľ. Sťažovateľ sa na hlavnom pojednávaní zmienil, že o poli vedel, mal vedomosť o tom, že na ňom rastú rastliny marihuany, pole viackrát navštívil, vedel, kedy marihuana dozrieva a z každej rastliny odtrhol po vetvičke, keďže chcel zistiť, či ide o konope siate a podobne. Hoci sa sťažovateľova verzia môže subjektívne javiť ako nepravdepodobná, krajskému súdu sa ju hodnoverným spôsobom nepodarilo vyvrátiť. Inak povedané, v tomto prípade nejde o reťazec nepriamych dôkazov, ktorých súhrn by viedol k jedinému záveru, teda k preukázaniu viny sťažovateľa (k tomu pozri aj nález Ústavného súdu ČR č. k. III. ÚS 3579/17 z 3. apríla 2018).

32. Ústavný súd v posudzovanej veci teda dospel k záveru, že skutkový stav týkajúci sa žalovaného skutku nebol objasnený v súlade s procesným pravidlom *in dubio pro reo*. Takéto nedostatočné posúdenie skutkového stavu ohľadom skutku, ktorý sa dáva sťažovateľovi za vinu, zakladá porušenie zásady prezumpcie neviny, ktorá je na ústavnej a medzinárodnoprávnej úrovni normatívne objektivizovaná v čl. 50 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 2 dohovoru. Napadnutým rozsudkom došlo tiež k zásahu do základného práva sťažovateľa zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva

garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože v posudzovanej veci existuje extrémny nesúlad právnych záverov (právneho posúdenia žalovaného skutku) s vykonanými skutkovými zisteniami (pozri m. m. napr. I. ÚS 413/2018, IV. ÚS 599/2021 a nález Ústavného súdu ČR č. k. III. ÚS 3579/17 z 3. apríla 2018).

33. K posúdeniu ostatných častí sťažnostných dôvodových línií, ktoré sa upínajú na nespokojnosť sťažovateľa s napadnutým rozsudkom, pristúpil ústavný súd vzhľadom na zrušenie tohto rozsudku z už uvedených dôvodov zdržanlivo. Pokiaľ ide o námietku prihliadnutia na nezákonné výpovede príslušníkov Policajného zboru, krajský súd uviedol, že „v odvolacom konaní nebol zistený ani jeden dôvod svedčiaci o snahe uvedených príslušníkov polície konfabulovať“. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd tieto výpovede nepojal do tvorby skutkového obrazu, v dôsledku čoho by vznikol rozpor so skorším tvrdením krajského súdu, že na tieto dôkazy neprihliadal. Uvedeným konštatovaním krajský súd reagoval na obhajobu sťažovateľa v jeho procesne použiteľnej výpovedi, ktorá bola okrem iného založená na tvrdení, že jeho priznanie z prípravného konania je vymyslené na základe usmernenia príslušníkov Policajného zboru. Krajský súd *expressis verbis* uvádza, že „v odvolacom konaní“ nezistil dôvod konfabulácie príslušníkov Policajného zboru. Ústavnému súdu sa vec javí tak, že krajský súd sa sústredil na dôkazy produkované výlučne v súdnej fáze trestného konania a cez ne, respektíve cez ich absenciu, nevyhodnocoval výpovede príslušníkov Policajného zboru, ale skutkové tvrdenie sťažovateľa učinené v súdnej fáze konania v tom zmysle, že priznanie v prípravnom konaní si vymyslel. V obdobných intenciách krajský súd podľa názoru ústavného súdu v procese hodnotenia dôkaznej matérie neprihliadol ani na procesne nepoužiteľné výpovede sťažovateľa z prípravného konania. Krajský súd vyslovene konštatoval, že do tzv. prekvalifikovania konania sťažovateľa na prísnejší trestný čin boli úkony trestného konania spočívajúce v jeho priznaní sa k spáchaniu stíhaného trestného činu nulitné a v zmysle obsahu týchto úkonov nebolo možné rozhodovať o vine. Sťažovateľ na hlavnom pojednávaní 23. mája 2019 učinenie týchto výpovedí nepoprel a predovšetkým podotkol, za akých okolností ich vykonal. Tým určitú časť predmetných nezákonných výpovedí do už zákonným spôsobom realizovaného procesu dokazovania určitým spôsobom nevyhnutne doviedol. Krajský súd potom, ako ústavný súd už podotkol, predovšetkým na základe procesne korektným spôsobom učinenej výpovede sťažovateľa z 23. mája 2019 (ako jediného priameho dôkazu), učinil ústavne nonkonformné závery. Napokon ústavný súd generálne poznamenáva, že samotná skutočnosť nevykonania nijakého nového dôkazu po zrušení rozhodnutia na dovolanie nemusí *ipso facto* zakladať rozpor určitého rozhodnutia s ústavným poriadkom.

34. Pokiaľ ide o sťažnostné námietky porušenia čl. 47 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 3 dohovoru, ústavný súd uvádza, že právo na obhajobu vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie. Právo na obhajobu je nevyhnutným prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd a zaručuje sa ako základné právo osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám uznávaným pri ochrane základných práv a slobôd (m. m. napr. II. ÚS 34/99). Možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany (m. m. napr. I. ÚS 310/2017). Je jedným z kľúčových práv, ktoré sa uplatňuje v trestnom konaní, čo zvyčajne aj skutočnosť, že zároveň ide o právo, ktoré chráni výslovne aj ústava a tiež dohovor (m. m. napr. IV. ÚS 98/2014).

35. Sťažovateľ formuluje požiadavku porušenia čl. 47 ods. 2, čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 dohovoru predominantne v súvislosti s postupom orgánov činných v trestnom konaní v prípravnom konaní a vo väzbe na svoje procesne nepoužiteľné výpovede učinené v prípravnom konaní bez prítomnosti obhajcu v dôsledku tzv. podkvalifikovania skutku. Dané výpovede však, ako už ústavný súd uviedol, krajský súd napokon do hodnotenia produkovanej dôkaznej matérie nepojal. Krajský súd vychádzal prioritne zo zákonným spôsobom získanej výpovede sťažovateľa na hlavnom pojednávaní, z ktorej v procese hodnotenia dôkazov pri zohľadnení existujúcich nepriamych dôkazov vyvodil závery, ktoré ústavný súd vyhodnotil ako ústavne neudržateľné. Porušenie predmetných základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru sťažovateľ upína aj na námietku porušenia základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, ktorá bola ústavným súdom postupom podľa 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnutá pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti. Neuniklo napokon pozornosti ústavného súdu, že sťažovateľ podstatnú časť uvedenej argumentácie predostrel najvyššiemu súdu v rámci zodpovedajúcich dovolacích dôvodov a najvyšší súd sa s ňou ako súd oprávnený a zároveň povinný poskytnúť ochranu základným právam sťažovateľa v tomto duchu vysporiadal. Z uvedených dôvodov preto ústavný súd ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto časti nemohol priznať procesný úspech.

36. Sťažnostnú námietku, v ktorej sa sťažovateľ uchádza o zrušenie napadnutého uznesenia, posúdil ústavný súd tiež výlučne v rozsahu, v akom prijal predmetnú časť ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Z judikatúry ústavného súdu v tejto súvislosti stabilne vyplýva, že najvyšší súd nie je na dovolanie oprávnený preskúmať skutkové zistenia súdov nižšieho stupňa. To je v súlade s textom a zmyslom obsahovej koncepcie dovolania tak, ako je toho času zavedená v Trestnom poriadku (m. m. napr. II. ÚS 242/2021, III. ÚS 83/2023, III. ÚS 241/2023).

37. Ústavná sťažnosť v časti namietajúcej napadnuté uznesenie cieľi predovšetkým k sfére hodnotenia dôkazov. Hoci ústavný súd v napadnutom uznesení v tomto smere identifikoval isté deficity, nejde o pochybenia, ktoré by sa týkali hodnotiacich procesov smerujúcich k ustáľovaniu skutkového stavu v inom rámci, než aký vyplýval z napadnutého rozsudku. Dovolací súd v napadnutom uznesení v konečnom dôsledku a napokon v súlade s koncepciou filozofiou svojho prieskumného poslania vymedzeného mantinelmi procesnej úpravy obsiahnutej v Trestnom poriadku nedospel zo skutkového hľadiska k iným záverom, ako uviedol krajský súd v napadnutom rozsudku. Z uvedeného dôvodu ústavný súd predmetnej časti ústavnej sťažnosti nepriznal procesný úspech a vo vzťahu k napadnutému uzneseniu nepovažoval kasačnú intervenciu za potrebnú.

38. Ústavný súd napokon dodáva, že po podaní ústavnej sťažnosti bola sťažovateľovi rozhodnutím prezidentky Slovenskej republiky č. k. 15/2023-PR zo 16. júna 2023 udelená vo vzťahu k trestnému činu, za ktorý bol napadnutým rozsudkom právoplatne odsúdený, milosť pod podmienkou, že po dobu dvoch rokov od udelenia milosti sa nedopustí úmyselného trestného činu. Ak teda krajský súd v konaní po vrátení veci a opätovnom prejednaní odvolania nezistí dôvod na oslobodenie a vysloví sťažovateľovu vinu, neuloží mu taký trest, ktorý by z hľadiska druhu trestu, jeho výmery a z hľadiska nadobudnutia právoplatnosti nového rozhodnutia vo vzťahu k uplynutiu doby podmieneného omilostenia predstavoval v porovnaní s rozhodnutím o milosti zmenu v neprospech sťažovateľa.

VI.

Trovy konania

39. Zistené porušenie (základných) práv sťažovateľa odôvodňuje, aby mu krajský súd podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde úplne nahradil trovy konania, ktoré mu vznikli zastúpením advokátom. Výška náhrady 710,34 eur bola určená podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Výpočtovým základom na účely vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka (§ 1 ods. 3 v spojení s § 11 ods. 3 vyhlášky). Sťažovateľ má nárok na náhradu za dva úkony právnej služby v roku 2022 (prevzatie a príprava zastupovania, podanie ústavnej sťažnosti) v sume 362,34 eur a jeden úkon právnej služby v roku 2023 (replika) v sume 193,83 eur, čo úhrnom predstavuje 556,17 eur. K tejto sume je potrebné podľa § 18 ods. 3 vyhlášky paušálnu náhradu výdavkov vo výške jednej stotiny výpočtového základu (11,63 eur za úkon právnej služby v roku 2022 a 12,52 eur za úkon právnej služby v roku 2023) za každý úkon právnej služby, teda spolu vo výške 35,78 eur. Keďže právny zástupca sťažovateľa je platiteľom dane z pridanej hodnoty, je podľa § 18 ods. 3 vyhlášky potrebné pripočítať k odmene daň z pridanej hodnoty vo výške 118,39 eur.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. augusta 2023

Robert Šorl
predseda senátu